

lade sig ignorere, så må de vige, ligesom urskovene fordem for kulturens plov i oplysningens morgenrøde, for at der nu, på de ryddeliggjorte sletter, ikke kan være det mindste poetiske smuthul, men de få rene eksemplarer af normale mennesker, kunne, uden at udsættes for den mindste profane berøring eller for at forse sig på noget som helst broget, spættet eller stribet, i en rædsom monoton avle en hel yngel af udvalgte, abstrakte verdensborger-ansigter.

Som Hegel begynder den ikke systemet, men tilværelsen med intet, og det negative moment, igennem hvilket og i kraft af hvilket alle bevægelserne sker; (Hegel: *Begrebets immanente negativitet*) er mistillid, der unægtelig har en så negativ kraft, at det – og det er da det gode ved sagen – må ende med at slå den selv ihjel, noget som da også vil ske, thi så snart den *juste milieu*, dvs. ‘den rette middelvej’, det eneste medium, igennem hvilket de hænger fast ved staten, blot et øjeblik skulle med molboen få i sinde at sige: ‘Tøv lidt, mens a spytter i næverne’, så styrter de redningsløst ned.

#

Efter disse almindeligere betragtninger, hvis inderligere organiske forhold til vort forehavende på sit sted vil, det håber vi, står læserne klart, vil vi gøre et forsøg på at orientere os en smule i vor roman- og novelle-litteratur, erindre om, at også her er sket, ja, realiseret et sådant forsøg på at begynde forfra og fra intet; thi anderledes ved vi ikke at betegne den cyklus af noveller, der begyndte med *En hverdagshistorie* (med intet), kun at dette, netop i kraft af det sande i retningen, i sin negativitet var rettet mod et uvæsen, der havde indsneget sig i

Forfatterinden Thomasine Gyllembourg (1773-1856), der gennem ægteskabet (fra 1790 til 1801) med Peter Andreas Heiberg (1758-1841), blev moder til Johan Ludvig Heiberg (1791-1860). Hun er forfatter til 'En hverdags-historie', der i 1828 blev trykt i det litterære tidsskrift: 'Kjøbenhavns flyvende Post', der havde hendes søn som udgiver. – Fortællingen: 'Ægttestand', som Kierkegaard omtaler senere, udkom i 1835. – Senere igen omtaler Kierkegaard en vending fra hendes fortælling: 'Ekstremerne' (1835); 'Palmer', der nævnes, er en gammel maler, der med en skål hylder geniet, skønheden og kunsten.

Forfatter og kunsthistoriker Just Mathias Thiele (1795-1874). Han samlede en lang række vrøvle- og kæderemse, herunder det Kierkegaard nævner: 'Sip-sip-sipsippennip ...'; se hans bog: 'Danske Folkesagn', 1-4 (1818-23).

denne gren af litteraturen, og som al ond vane havde fået en besynderlig lang hale, og, i det hver generation føjede sit til, var vokset i analogi med det bekendte: 'Sip-sip-sipsippennip-sipsippennip-sippennip-sipsip', dels i sin positivitet udfoldede